

МАЛКО ТЪРНОВО

Малко Търново е град в Югоизточна България близо до границата с Турция и център на едноименната община в Област Бургас. В града, който е възникнал в края на шестнадесети и началото на седемнадесети век живеят около 2600 души. Малко Търново се намира на 348 метра надморска височина в **Странджа** планина. На мястото на града преди години е имало тракийско селище. Климатът в град Малко Търново и околността се влияе от Черно море и Средиземно море. Обикновено зимата е мека, а лятото горещо. В града и околността могат да се видят следните забележителности: Историческата местност „Петрова нива“; Историческият музей — Малко Търново; ул. „Константин Петканов“; археологически находки; тракийски гробници; природен парк **Странджа** и т.н.

Релеф

Релефът на общината е хълмисто- планински, силно насечен от долините и притоците на реките Велека , Резвая, Младежка и др. Най-високата точка в района е връх "Градището" намиращ се на 710 м. надморска височина . Странджа планина е един от интересните във фитогеографско отношение кътове на Европа. Общината се намира изцяло на територията на Природен парк "Странджа".

Води

Най-големият извор е карстов, намиращ се в месността "Докузак", между гр.М.Търново и с.Стоилово с дебит 398 л./сек. Хидрографската мрежа на територията на общината е образувана от водосборните басейни на Велека и притоците - р.Младежка, р.Айidere и р.Резвая.

Климат

Климатът е преходно-средиземноморски, с някои типични особености, които са дали основание за обособяване на Странджански климатичен район. Относителната влажност е 75 %. През лятото спада до 62 %. Специфични са летните мъгли по долините на реките Велека и Резвая. Валежите като цяло са над средните в страната и се характеризират със средиземноморско влияние - средно 800-900 мм.

Демографски данни

Население и заетост

Броят на населението на цялата община е 3 340 души. Към края на май 2015 г. броят на икономически активните лица е 1 318. Регистрираните безработни са 123. Нивото на безработицата е 9.33 %.

Инфраструктура

Населени места

Общината се състои от административния ѝ център - гр. Малко Търново и още 12 съставни села - Граматиково, Звездец, Визица, Заберново, Калово, Стоилово, Сливарово, Бръшлян, Евренозово, Младежко, Близнак, Бяла вода.

МИШКОВА НИВА

Най-известният паметник на древната тракийска култура в района е светилището в местността Мишкова нива. Светилището Мишкова нива е част голям комплекс, който се намира на около 3 – 3.5 км югозападно от Малко Търново, на левия бряг на Делийска река в непосредствена близост до държавната граница с Република Турция. Състои се от крепост на върха Голямото градище, рудници в подножието му, могилен некропол, укрепена крайградска вила от римската епоха, както и от т. нар.

Голяма могила. Комплексът е известен още от началото на 20 век и първоначално е съобщаван като светилище на Аполон, заради надписите, пренесени от обекта в града. Голямото градище е най-високият връх в Българска Странджа – 710 м надморска височина. Името му идва от крепостта на върха, която е служила за убежище, наблюдателница и охрана на региона до и през римския период, но е разбита от иманяри през последната четвърт на 20 в. Крепостната стена е изградена от различни по размер и форма ломени камъни, плътно подредени без спойка. Дебелината на стената е около 1.20-1.30 м. На места в нея се забелязват парчета от тухли и металургична шлака. Ограденото от крепостната стена пространство е с диаметър около 100 м. Вътре се откриват слаби останки от помещения.

На около 30 м. югозападно от най-високата точка на върха в грунтовата скала са запазени скални изсичания. Следите от скални изсичания на върха във формата на ями подсказват, че през един много ранен период, вероятно през 2 – началото на 1 хил. пр. Хр., на това място е функционирало скално светилище, което започнало да функционира и като крепост през по-късни периоди. Устоял през хилядолетията, обектът не е проучван археологически.

Култовото съоръжение в Мишкова нива е хилядолетен топос на вяра, който еволюира от мегалитен паметник (долмен) с ограда (крепида) към свещено пространство (теменос). Тази трансформация вероятно е станала в началото на интензивното разработване на рудниците. До този момент долменът изглежда е използван като място за почитане на митичен прародител в околния некропол. За това говори правоъгълното помещение, прилепено към западната стена на дромоса. През по-късен период останките от долмена, превърнат в място за прослава на обожествения прародител-херой (хероон), и крепидата му са вписани в свещено оградено пространство (теменос), в което е почитан бог Аполон.

Най-вероятно територията между останките от долмена със землената могила над него с крепидата му и с мраморния кръг е свещен парцел, в който са поставяни вотивните дарове и надписите, а правоъгълното помещение е служело за съхраняване на съкровищата на хероя-прародител. Във времето, когато районът преживява икономически разцвет, към входа на теменоса е добавена разкошната куполна постройка от мрамор, която може да е и реална гробница на местен аристократ, но и нов хероон. Не е ясно кога входът е бил украсен с фронтона – преди или след издигането на куполната постройка. Вероятно в този момент започва да се забранява влизането в пространството между двете каменни крепиди, а даровете се оставят в новопостроените помещения и в старото, което е правоъгълно. Това доказва идейно-религиозната връзка между двата градежа.

Животът на култовия комплекс може да се разположи между средата на 2 хил. пр. Хр. до епохата на Късната античност (4-6 в.). При всичките си преустройства, архитектурни и функционални, комплексът остава свидетелство на тракийската орфическа вяра в енергийното безсмъртие и един от най-популярните паметници на древната духовност в Югоизточна Европа.

С. СТОИЛОВО - ИСТОРИЯ

Счита се, че Стоилово е едно от най-старите селища в Странджа. В стари предания се говори, че на това място първи преди около 400 години се заселили дядо Стоил и рода му. От там и името на селото - от личното име на неговия пръв заселник. Следи от древността се срещат в околностите на селището – тракийски могили, некрополи и остатъци от металургична дейност. В Стоилово са запазени стари къщи, строени през XVIII – XIX век, като най-впечатляваща е била къщата на Янаки Коюнджоолу. Архитектурен паметник, двуетажната сграда с резбовани тавани и долапи е била най-голямата селска къща от XIX век в Странджа. Днес, за голямо съжаление, е изоставена и полуразрушена.

ОПИСАНИЕ НА МЯСТОТО

Населението на селото, по данни от 01.02.2011 г. наброява 66 жители. Разположено е на високо, огледно било, над долините на реките Мечи дол и Велека. От селото се откриват красиви панорами към Босненското било, с “кацналите” по склоновете му селца, към м. Пётрова нива с паметника на Преображенци, както и към вековните букови гори на резерват „Средока”, разположени на стръмния десен бряг на р. Мечи дол. Близостта на трите реки - Велека, Мечи дол и Младежка, и изобилието от леска по поречията им, създали условия в селото да работят голям брой майстори кошничари. Те снабдявали с кошове за риба, дървени въглища, грозде и плява лозарските, рибарските и въглищарски центрове по цялото южно Черноморие. Днес това е единственият жив занаят в Странджа.

ЦЪРКВА „СВ. ИЛИЯ”

Строена е в края на XVII век, неколкратно възстановявана. Имала е оригинален кръстовиден план, който не се е срещал никъде другаде в Странджанския край. В църквата се съхраняват икони от созополския иконописец Сократ Георгиев – „Св. Мина” и „Св. Богородица”.

ПРИРОДНИ ОБЕКТИ

РЕЗЕРВАТ „СРЕДОКА”

Един от петте резервата в границите на природен парк „Странджа”. Разположен е върху стръмните северните склонове по долното течение на река Мечи дол. Създаден е с цел запазване на обширните вековни букови гори и находища на редки и защитени растителни видове. От ендемитите за Странджа се срещат червената пираканта, лавровишната, чашковидната звъника. От редките и защитени видове - понтийско бясно дърво, странджанска боровинка и др. Висока консервационна стойност има голямото находище от лавровишня, разположено в централната част на резервата, и компактните групи от колхидски джел, който в отделни екземпляри достига до 6 м височина и 10 см диаметър. „Средока” е единственият резерват на Странджа с много поляни и открити пространства

ЗАЩИТЕНА МЕСТНОСТ „ДОКУЗАК”

Обхваща красив карстов район при река Докузак, с малкия едноименен водопад и непресъхващите девет извора. По поречието ѝ има места за отдих и риболов. До самия водопад също има изграден заслон с огнище, но е спорен въпросът трябва ли в такава непосредствена близост до красиви природни обекти да има обособени места за пикник. Много често групи туристи, пристигнали да се полюбуват на водопада, всъщност попадат на шумна компания, забавляваща се по нехарактерна за Странджа музика. Защитената местност „Докузак” е обявена с цел опазване на естествено находище на кримски чай. Тук се намира най-компактното от разпръснатите в околността негови естествени находища. Опитите за изкуственото му размножаване са успешни – това дава възможност да се възстанови разпространението му и да се използва като чудесен тонизиращ чай.

Природен парк Странджа

ПРИРОДЕН ПАРК "СТРАНДЖА",

е **най-голямата защитена природна територия в нашата страна**. Обхваща голяма част от **Странджа** планина (водосборите на реките Велека и Резовска) и Южното Черноморско крайбрежие, между град **Царево** и граничното село **Резово**. Това е единственият парк в **България**, в който има много населени места.

Странджа е своеобразен оазис, в който съжителстват най-различни по произход и еволюция растителни и животински видове. Това се обуславя от географското положение на планината - мост между Европа, Азия и Средиземноморието., между два климатични пояса - умереноконтинентален и субтропичен. Някога **Странджа** и Кримско-Кавказките планини били свързани с планински хребет, който днес е под водите на Черно море. Това обяснява наличието в странджанската флора на множество **терциерни реликтни видове, които не се срещат никъде другаде в Европа.**

Странджа е почти изцяло покрита с дъбови и букови гори. Тя е областта с най-богат и разнообразен растителен свят в България. Тук са установени 1665 вида висши растения, от които 18 ендемитни (3 български и 15 балкански), 49 реликтни, 57 редки, 10 застрашени. **Странджа е защитената територия с най-много видове гръбначни животни в България - 404, от които 111 вида риби, 9 вида земноводни, 23 вида влечуги, 269 вида птици.**

Природен парк "**Странджа**" е важно място за почивка, нощувка и хранене на птиците по **прелетния път Виа Понтика**. От изключително разнообразните безгръбначни 99 вида са ендемити. На територията на парка се намират **природните резервати "Силкосия", "Узунбоджак", "Витаново", "Средока", "Тисовица",** 12 защитени местности, природните забележителности Попова скала и Каманска бърчина, архитектурният резерват село Бръшлян, фолклорният резерват село Българи и историческата местност Петрова нива. **Защитената местност Силистар** включва крайморската ивица между селата **Синеморец и Резово**. Малки заливи и колоритни форми на морския клиф придават на брега неповторима прелест.

С. БРЪШЛЯН

Още преди да стигнете входната табела обаче ще усетите по-особената и мистична атмосфера на мястото. **Сред китна растителност от росен и бръшлян, сплела се около вековните букови и дъбови гори, са запазени около 80 къщи в автентичната странджанска архитектура от XVII – XIX в.,** които стават причина през 1982 г. село Бръшлян да бъде обявено за архитектурен и исторически резерват. 9 от къщите са с национално значение, 22 – ансамблови, останалите с местно значение, а всички имат статута на паметници на културата.

Първоначално възникват т.нар „земълни“ къщи (двуделни) – едноетажни, без под и с изключително простовато и бедно излъчване (за да не бъдат забелязани от бродещите по тези земи разбойници). **Повечето нямат дори прозорци, а единствен източник на свеж въздух и светлина са вратите.** Пример за такъв тип къщи са Куртовата къща и най-старата къща в селото, която се обитава и днес.

Село Бръшлян – перлата на Странджанския край

Има множество китни селца в Странджа планина, но село Бръшлян е по – специално. Съхранило автентичната архитектура на странджанската къща, консервирало духа и културните традиции на бурното си минало, и сляло се в дъхава симбиоза със заобикалящата го природа, то блести като благородна перла в короната на Странджанския край. Истинско вълшебство за туристите!

Село Бръшлян – перлата на Странджанския край

Село Бръшлян се намира на около 250 м. надморска височина на територията на Природен парк „Странджа“ в Югоизточна България. **То отстои на около 10 км от общинския град Малко Търново, на около 65 км от областния град Бургас, на около 5 км от границата с Турция и на около 450 км от столицата София.**

Безспорно вниманието ви заслужават **църквата „Свети Димитър“** (построена върху Тракийско светилище, свидетелство за което е вграденият в олтарата античен жертвеник посветен на Зевс-Дионис и надпис от жреца Ликомед) **с камбанарията и прилежащото към нея Килийно училище от XIX в.** (напълно реставрирано), **Етнографският музей** (чийто сбирки представят живота и бита на местните жители през вековете), **вече споменатите Балюва и Куртова къщи и Музеят на открито за традиционно възрожденско земеделие** (където можете да се научите да предете на стан).

В околностите на село Бръшлян пък ви очакват 3 параклиса - **„Свети Пантелеймон“** от 1875 г. (на 1 км южно), **„Света Петка“ с аязмото с жълта лековита кал** (на около 2 км източно) и **„Света Марина“ (в източния край на селото).** До първите два се стига по маркирани туристически пътеки, а край „Свети „Пантелеймон“ е изграден кът за отдих.

Друга особено любима за туристите отправна точка са двата известни **заслона „Борилото“ и „Двата вриса“**, в едноименните местности, където през топлите месеци в годината се устройват пищни събори и тържества с традиционни ястия, песни и занаяти. Накратко казано, село Бръшлян е едно китно бълграско село с къщи за гости, което е **идеална дестинация както за еднодневна разходка** (в случай, че сте се запътили на почивка към южното Черноморие), **така и за по-дълготраен престой.** Престой в перлата на Странджанския край, блестяща с всичките предимства на автентичната битова атмосфера, гостоприемството и културните блага. Убедете се сами!

СТАРИЯТ ГРАД НЕСЕБЪР

Старинният град Несебър се намира на 30 км северно от Бургас, на малък полуостров в Черно море, свързан чрез дълъг и тесен провлак с новата част на град Несебър. Това е един от най-старите градове в Европа. Основан е около 3000 години преди новата ера от траките и е смятан за градът в България с най-много запазени архитектурни паметници от Средновековието. В **стария Несебър** има 23 църкви и културни паметници - от раннохристиянска базилика до куполна византийска църква - образци, в които е отразено архитектурното и артистично влияние на Гръцката, Римската и Византийската епохи. Днес **старинният Несебър** се стреми да запази романтичната си атмосфера с тесните си павирани улички, малки площи, двуетажни къщи с каменна земни и дървени горни етажи, които са с външни стълбища и стърчат над улиците, магазини за сувенири, кръчми, механи и прекрасни цветни градини. Градът е една от основните туристически атракции по Южното Черноморие и по-специално за туристите, почиващи в курорта Слънчев бряг, който е долепен северно към град Несебър.

<http://sunrisinglife.com/zabelejitelnosti-v-nessebar/> - **ДАВАМ ЛИНК КЪМ СТАТИЯ, КОЯТО ПОКАЗВА ЦЪРКВИТЕ, КОИТО ПРЕДСТОИ ДА ПОСЕТИМ. ПОД ВСЯКА ЦЪРКВА ИМА ПО НЯКОЛКО ИЗРЕЧЕНИЯ, КОИТО Я ОПИСВАТ – МОЛЯ ДА БЪДАТ ПРЕВЕДЕНИ!!!**

СЛЪНЧЕВ БРЯГ

Слънчев бряг е български курорт, който се намира между северната и южната част на българската черноморска ривиера, на територията на Община Несебър. Международното летище Бургас се намира на 27 км от Слънчев бряг, а морското пристанище и железопътна гара Бургас - на 40 км от него. Има редовни връзки с областните центрове Бургас (40 км) и Варна (90 км). Слънчев бряг се намира на 361 км от София, 251 км от гр. Пловдив, 90 км от Варна, 190 км от Русе. Преобладават туристи от Скандинавието и Русия. Често се срещат и възрастни двойки, които предимно закупуват „All inclusive” пакети за почивка.

На територията на к.к. Слънчев бряг днес са разположени повече от 200 хотела, тризвездни, четиризвездни и петзвездни, както и над 100 атракционни заведения, между които и най-големият воден парк на Балканския полуостров – “Аква Парк”. Хотелите предлагат всички възможности за пълноценна почивка - открити и закрити басейни, зелени паркове и градини, спортни съоръжения, ресторанти, дневни и нощни барове, атракционни заведения, салони за красота, спа центрове и др. За любителите на спорта Слънчев бряг предлага тенискортове, баскетболни и волейболни игрища, миниголф, велосипеди, както и гребни и платноходни лодки, скутери, водни ски, водни колела, воден парашут и др. Създадена е и конна база с добре обзаведени коне и подготвени инструктори по езда. Организиран се екскурзии по земя, море и въздух, в които са включени интересни туристически маршрути до различни паметници на българската култура.

В комплекса се провеждат международният фестивал за популярна песен Златният Орфей (1965 - 1999), дни на симфоничната музика, част от международния фолклорен фестивал, модни ревюта, различни плажни състезания.

СВЕТИ ВЛАС

Свети Влас е град в Югоизточна България. Той се намира в Община Несебър, област Бургас. Свети Влас се намира в подножието на южните склонове на Стара планина, в непосредствена близост до брега на Черно море. Той е на 10 км от историческия град Несебър. Свети Влас заема северната част на залива, край който се намира Слънчев бряг и вилно селище Елените, а Бургас е разположен на 35 км южно. Селището е основано през 2 век от древните траки. Тогава то е носело названието Лариса, чак през 14 век приема името на Свети Влас - покровител на търговците, животновъд, лечител. На името на светеца е съществувал манастир през 14-18 век, опожарен от безбройните набези на пирати. Свети Влас е почитан светец и от католическата и от източноправославната църква.

В околностите на селото са били разположени още 4 манастира. Град Свети Влас е едно от **най-старите селища в Несебърска община**. През годините на османското владичество са известни няколко имена на селото и всички са свързани с манастирите. Турците го наричали Кючюк манастир, а в регистрите е записано като село Манастир. С това име го споменават в своите трудове и големите изследователи на българските старини - братята Шкорпил. През XIV век по тези земи са изградени 5 манастира: "Св. Петър", "Св. Илия", "Св. Андрей", "Св. Влас", от който произлиза името на сегашния град, и девическият "Св. Ана". Всички те са унищожени през XVIII век, но отделни остатъци от тях все още могат да бъдат намерени.

В продължение на векове и до 1920 г. местното население е било преобладаващо гръцко. В началото на 20-те години на XX век местните гърци се изселват в Западна Тракия, предадена на Гърция през 1920 г., и по-конкретно в село Чадърли, преименувано през 1920 г. на Стрими /днес в община Сапес, област Родопи/. По-малко от 10 гръцки семейства остават да живеят в Свети Влас след 1920 г.

С. МЕДОВО - Медово е село в Югоизточна България. То се намира в община Поморие, област Бургас. Създадено от четирима братя, преселили се от с. Хухла, Ивайловградско. Името е сменено от „Балджикъой“ – мед (тур.) и е дошло от богат турчин с много пчелни кошери. Смята се, че в непосредствена близост до селото се е провела битката при р. Ахелой, спечелена от цар Симеон. Според предположенията, византийският стан е бил разположен точно върху територията на селото.

Селото се намира на хълм със северно изложение, съвсем близо до връх Биберна над Каблешково, откъдето се твърди, че цар Симеон е наблюдавал и ръководел Битката при Ахелой на 20 август 917 г. Веднъж изкачите ли се на върховете над селото, се открива прекрасна гледка към Слънчев бряг, Несебър, Равда, Ахелой и Поморие, а от Биберна се виждат и Бургас, Черномореци Созопол. Това местоположение е особено благоприятно за развитие на пара- и делтапланеристките спортове, каквито са заявките от националните клубове по екстремни спортове.

Добре асфалтираният главен път Бургас – Каблешково – Дюлински проход минава на около 700 метра от първите къщи на селото. Изградени са читалище/библиотека/киносалон, нефункциониращи, и действащи детска градина, новореконструирана църква и наскоро построен модерен трафопост. Селището няма изградена канализационна мрежа, но това е сред приоритетите на настоящото ръководство, ведно с инфраструктурни проекти като подобряване на лошата пътна мрежа, изграждане на балнеоложки център и увеличаване дела на малкия бизнес в селището. В него има няколко малки магазинчета за хранителни продукти, 2 – 3 кафенета и един ресторант за екскурзии от типа „Българско село“.

Наличието на такъв благодатен ресурс като изключителната по своите качества минерална вода, течаща директно по ВиК мрежата на селото, както и близостта му до модерните рекреационни дестинации Слънчев бряг, Равда и Поморие (10 – 15 км.) определя бъдещото развитие на селото като център на селския и балнеоложки туризъм.

ПОМОРИЕ - Поморие е град в Югоизточна България. Той се намира в област Бургас и е в близост до град Несебър. Градът е административен център на община Поморие. Съвременният град Поморие е разположен върху едноименен тесен, скалист полуостров, вдаден 3,5 km навътре в Черно море, на северозападния бряг на Бургаския залив. От юг, изток и североизток градът е заобиколен от морето, от север – от Поморийското езеро, като само от запад-северозапад, чрез тесен провлак, заливан твърде често от морето, се свързва с Поморийското поле, което е част от Бургаската низина. В течение на хилядолетията конфигурацията на терена се е изменяла, поради което и селището е променяло своето местоположение. Сега на 10 km на юг е днешният град Бургас, на 18 km на север е Несебър.

Поморие е разположен на прелетния път Виа Понтика и е място с тесен фронт на миграция за мигриращите реещи се птици от значителна част на Северна, Източна и Централна Европа. На територията на Поморийското езеро са установени 269 вида птици. Там живеят още 87 вида висши растения, 7 вида риби, 17 вида земноводни, 31 вида бозайници и 200 таксона безгръбначни животни.

Градът е основан с името Анхиало в края на V в. пр.Хр. Голяма част от жителите му били траки. От самото си основаване чак до началото на миналия век той е от най-важните черноморски градове по българските земи.

Поморие (Анхиало) е бил опожаряван и разрушаван от готи, авари, пожари и природни бедствия – затова има малко запазени старинни сгради, въпреки многовековната история. През 1934 г. древното име Анхиало е заменено с Поморие.

В Поморие живеят много преселници от селата на Еминския дял на Стара планина – Горица, Гълъбец, Паницово, Гильовци, Страцин, Бата, но най-вече от Козичино. Те са концентрирани в онази част на града, известна под наименованието „Квартала“ или „Нов град“.

Манастирът Свети Георги - Поморийският манастир „Св.Георги“ е един от най-почитаните манастири в Източна България. Храмовият празник 6 май е празник на град Поморие. Манастирът „Св. Георги“ е действащ мъжки православен манастир. Към края на XVIII век тук се заселва турчинът Селим бей, създавайки голямо феодално владение – чифлик. По предание той страдал от тежка, неизлечима болест. Една нощ неговият ратай дядо Нено сънувал, че в чифлишкия двор тече извор с чудотворна вода. Нено не обърнал внимание на това, но често започнал да му се явява насън красивият момък, яздещ бял кон – свети Георги. Разкопавайки тайно мястото, благочестивият старец открил мраморен барелеф на свети Георги. В същия момент там започнала да извира вода. По поръка на своя ратай, Селим бей повикал владиката на града, който, извършвайки молитва, го поръсил с водата от аязмото. С животворното действие на извора Селим бей бил чудесно излекуван. Вдъхновен от чудото, той се покръстил с цялото си семейство, приемайки християнската вяра. Построявайки малък параклис, Селим бей поставил началото на днешната света обител. След време, според преданието, той овдовял и приемайки монашество, станал първият игумен, подарявайки на манастира целия си имот от 3800 декара земя.

През 1856 г. се изгражда нов храм, като старият остава и до днес под неговия покрив. Заедно с новите постройки била издигната и 17-метрова кула – камбанария (1964 г.) В манастира днес се съхраняват много ценни образци на иконографското изкуство от XVIII и XIX в. Храмовата икона е рисувана от анхиалеца Темистокъл Диамандопуло Зограф.

Благодарение на свойствата на морския пясък, богат на желязо и уникалната лечебна кал от Поморийското езеро, град Поморие разполага с:

- лиманна лечебна кал от дъното на Поморийското езеро, богата на сероводород, магнезий, хлориди, калций, калий, натрий, желязни съединения, хормони и др. Има доказано антисептично и болкоуспокояващо действие и стимулира метаболитните процеси в организма;
- езерна вода – това е водата в Поморийското езеро, покриваща лечебната кал с химичен състав близък до течната фаза на калта и морската вода. Използва се като рапни или кални вани с много добър лечебен ефект.

луга – краен продукт от солодобива в Поморийските солници с многократно по-голяма концентрация на всички елементи на морската и езерната вода. Има противовъзпалително действие.

- солена минерална вода, уникална за страната – открита е чрез сондаж през 2007 г. Извира от 70 m под земята. Водата е в пъти по-солена от морската. Не е годна за пиене, но се използва за СПА-процедури в един от хотелите.

Уникалният микроклимат, характерен за българското Черноморие, обуславя изключително благоприятните почвено-климатични условия за развитие на лозарство и винарство в района на град Поморие.

МУЗЕЙ НА СОЛТА – ПОМОРИЕ

Единственият в България и Източна Европа специализиран музей, който представя технологията за производство на сол чрез слънчеви изпарения на морската вода, се намира в град Поморие. Музеят на солта е открит през 2002 година, като изграждането му е осъществено с финансовата подкрепа на Европейския съюз чрез програма „Фар“, в изпълнение на проектите „Всичко за солта“ и „Развитие на Музея на солта в Поморие като завършен обект“. Намира се в района на стария град – на тясната ивица между Поморийското езеро и самите солници. Тук, на площ от 20 декара са

изложени инсталации и посетителите могат на живо да се запознаят с всички технологични операции на добив на прочутата поморийска сол и луга, да разговарят със соларите, и така да усетят автентичната атмосфера. Всъщност, производството на сол днес, става по същия начин, както това е ставало и в миналото. Музеят, който представя древна анхиалска технология за добиване на сол, включва експозиционна зала, обзаведена със необходимата съвременна аудио и видеотехника. Колекция от стари фотоси проследява производството на морска сол още от началото на XX век до наши дни. В допълнение са представени копия на османо-турски документи от 15 - 19 век, които разказват за тогавашната търговия и административни процедури. Музеят разполага и с топографски карти от периода 18 – 20 век. Освен това, отблизо могат да бъдат разгледани автентични инструменти и съоръжения като дървени колички, гребла и други пособия. А на открито - възстановена част от теснолинейката за транспортиране на солта, допълва музейната експозиция.

И така - технологията, практикувана повече от 25 века се състои от следните етапи: последователно преминаване на морската вода от морето към езерото и оттам – преминаването ѝ през няколко басейна (тигани) – с цел изпарение и повишаване концентрацията на солта. Процесът завършва с кристализация в по-малките солници, с размери от 80 до 100 кв.м. В тях, под въздействието на слънцето и вятъра, майсторите-солари превръщат солената вода в бяла кристална сол. При вида на огромните, ослепително-бели пирамиди от сол, човек бързо се досеща защо този продукт често е наричан “бялото злато” на планетата. Въпреки, че съвременното промишлено производство я осигурява в изобилие, в миналото – солта е била рядкост. Точно затова, по някои места тя е имала стойността на злато. Още от древността е била предмет на икономически и търговски сделки, средство за икономическа размяна, лекарство или пък символ на добро благосъстояние. В Древна Гърция например, цената на робите се изчислявала чрез пресмятане на килорамите им в сол. Римските войници пък получавали режийни, за да могат да си купуват сол. Римляните много обичали да солят зеленчуците, които консумират, а това довело до вмъкване на латинската дума за сол в думата за салата (на някои латински диалекти *salata* буквално означава солен) .

Нашият език също разполага с доста изрази, подчертаващи значението на солта. “Солта на земята”, „ценен като солта”, „..безвкусен като ядене без сол” – това са само част тях. А ако искате да научите още от тайните на този ценен за живота на земята продукт, направете го тук - в Музея на солта, включен и в списъка “100 национални туристически обекта”.

ФАРЪТ НА БУРГАС - Той е първият български пристанищен фар. Историята му започва през 1899 г., когато френската фирма Sautri & Harle доставя и монтира три фара, които представлявали петролни лампи с 187,5 – милиметрови оптики. Пристанището е официално открито едва четири години по – късно – на 18 май 1903. В началото фарът излъчвал постоянна бяла светлина. През следващата година – 1900, са пуснати в действие и другите два по – малки фара, поставени в краищата на вълноломите, ограждащи входа на пристанището. Кулите им и до днес се извисяват над пристанищните кейове и се използват в навигацията на залива.

През август 1909 година държавата поема всички грижи по главния фар, като изема собствеността им от френската компания. Бургаският фар е модернизирал два пъти – през 1932 година и през 1995 година. Той е с координати 42°,28,9' северна ширина и 27°, 29,1 ' източна дължина. Височината на кулата му от терена е 14 метра, а светещата част се намира на 24 метра от морското ниво. През нощта свети с бяла проблясваща светлина в сектор 073 ° – 333 °, която се вижда на 14 морски мили навътре в морето. Тя е с период 3 секунди – 1 секунден проблясък, последвани от 2 секунди тъмнина. Фарът днес работи безотказно и напътства плавателните съдове.

“Червената кула” свети с червена проблясваща светлина с период 4 секунди – 2 секунден проблясък, последвани от 2 секунди тъмнина.

На входа на бургаския порт има и наутофон – устройство, известно повече под името морска сирена. Той се включва когато има мъгла или силен снеговалеж с влошаване на видимостта до под три морски мили. Характеристиката на звука му е с периодичност от 30 секунди: звук – 5 секунди, мълчание 3 секунди, звук – 1,5 секунди, мълчание 3 секунди, звук – 1,5 секунди, мълчание 3 секунди, звук – 1,5 секунди и мълчание от 11,5 секунди.

Фарът се вижда добре от високите тераси на Морското казино и площадката пред него. До сега, за да го видите отблизо, трябваше да навлезете в зоната на пристанището, а това ставаше трудно за хора, чиято дейност не е свързана пряко с корабите и работата на порта. Предвижда се обаче близо до фара да преминават новите алеи за разходка, които ще са част от така наречената зона за обществен достъп. Тя ще бъде отворена официално утре – 6 – ти декември, Никулден, празник на Бургас.

МОРСКА ГАРА – БУРГАС

От 2014 година на територията на Пристанище Бургас е обособена Зона за обществен достъп. Отворена е за пешеходци, велосипедисти и автомобили, като са осигурени места за паркиране и велостоянка до Морска гара. През летния сезон маршрутна линия от електромобили свързва Морска гара и Моста на Бургас.

В Зоната за обществен достъп се намира Морска гара Бургас, предназначена за обслужване круизни кораби. От официалното ѝ откриване в края на 2013 г. до края на 2016 г. са приети и обслужени 41 лайнера на 12 круизни компании. Обслужени са 127 000 пътници, половината от които осъществили плавания с атракционните корабчета, посещаващи остров Света Анастасия.

ОСТРОВ „СВЕТА АНАСТАСИЯ” - ИСТОРИЯ

Най-ранното човешко присъствие на острова е засвидетелствано през епохата на късната античност (IV-VI век). Доказателство за това е обилният керамичен материал, открит при подводните проучвания, проведени през 1973 г.

Остров Света Анастасия е за първи път нанесен върху картата на Черно море от холандския картограф Николаос Витсен през последното десетилетие на XVII век.

Манастирът

Манастирът „Света Анастасия Фармаколитрия (Лечителка)” е единствената островна обител в България, част от която е запазена до наши дни. През Средновековието такива свети убежища е имало на созополските острови Свети Иван, Свети Кирик и Юлита и на остров Свети Тома, но сега от тях има само археологически останки.

Най-ранните данни за съществуването на обителта са от XV век. През годините манастирът е бил опожаряван няколко пъти и нападан от пирати.

Манастирската църква, носеща името "Успение Богородично", е малка, но със стабилен каменен градеж. Тази най-стара част на църквата впоследствие е превърната в олтар. Между него и по-късното разширение на манастирската църква е разположен забележителният дървен иконостас от 1802 г. За строителство в края на XVIII в. говори новоткритият при консервационна дейност надпис, който свидетелства за построяването на каменна сграда през 1772 г. В началото на XIX век този надпис е бил вграден в новопостроения метох.

Българският "Алкатраз"

Църковната обител просъществува до 1923 година, когато манастирът е превърнат в затвор. Там са заточени 132-ма комунисти и земеделци. Трудната поддръжка на островния затвор принуждава правителството да прехвърли затворниците в бургаския полицейски участък, а част от тях са освободени.

След атентата в софийската църква "Света Неделя“ през април 1925 година, островът отново е превърнат в затвор. На 29 юли 43-ма от арестантите успяват да избягат с две

гребни лодки до нос Чукаля, откъдето се скриват в Странджа планина. В тяхна памет едно от крилата на манастира по-късно е превърнато в музей.

Фарът

Фарът на острова бил изграден от френска компания през 1889 г. Той бил монтиран върху железен стълб, издигнат на 40 метра над морското равнище и при добро време светлината му се виждала от 10 мили. През 1912 г. в северната част на острова са положени основите за новия фар, който направлява корабите и до днес. Той е запален за пръв път на 13 юни 1914 г.

Островът след 60-те години

От 60-те до 80-те години на миналия век Островът става любимо място на творческата бохема на Бургас. Негов „губернатор“ дълги години буразлии наричат големия бургаски поет Христо Фотев, който прекарвал голяма част от времето си там. На острова тогава имало ресторант, малък хотел, църква и кей.

Островът е известен и с това, че там са снимани филмите на Рангел Вълчанов "На малкия остров" и "Островът" на Камен Калев, с участието на Летисия Каста.

От 2001 година Света Анастасия е със статута на културно-историческа забележителност.

Остров Света Анастасия днес

Лекарна, предлагащи чудодейни билки и отвари, манастирска килия от Средновековието, в която може да пренощувате, ресторант с автентични бургаски ястия по стари рецепти... и всичко това на най-романтичното място в Бургаския залив – Остров Света Анастасия. До там стигате с корабче, на което сте се качили от "Магазия 1" (непосредствено преди Морска гара - Бургас).

До скоро това звучеше като приказка, но от месец май 2014 г. е част от бургаската реалност, благодарение на спечеления и изпълнен от Община Бургас проект „Културно-историческото наследство на о-в „Света Анастасия“ и град Бургас - атрактивна и конкурентоспособна туристическа дестинация”, финансиран по Оперативна програма „Регионално развитие”.

Житие на Света Анастасия

Света Анастасия Фармаколитрия е сред малкото жени-мъченици, почитани изключително ревностно и с много любов както от католическата, така и от източноправославната църква. Анастасия е родена в Рим в благородническо семейство. Баща ѝ Претестат бил сенатор, а майка ѝ Фавста изповядвала християнството. Неин учител бил Хрисогон – също християнин, впоследствие канонизиран. След смъртта на майка ѝ, Анастасия била насилно омъжена за сенатора Помплий. За да запази девството си, тя се престорила на неизлечимо болна и не допуснала близост със съпруга си. Помплий подложил съпругата си на унижения и обиди. Но той скоро загинал - по време на една буря корабът му потънал. Така Анастасия останала вдовица и започнала да използва богатството си за облекчаване на страданията на затворените в тъмниците християни. Тя започнала да пътува от град на град и навсякъде утешавала затворените си единовеци, лекувала ги, осигурявала им храна, а когато можела заплащала богато на тъмничарите за освобождаването им. Постепенно тя изучила до най-големи тънкости лекарския занаят и станала легендарна лечителка. Затова била наречена „Фармаколитрия” – от гръцки „избавителка от страданията”.

През тези години император Диоклециан подложил християните на най-голямото гонение в историята на църквата. По това време Анастасия била в провинция Илирик, в гр. Сирмиум. Една сутрин тя отишла както винаги в затвора и го заварила празен – предната нощ всички християни били избити. Тя се разплакала и така за всички станало ясно, че е християнка. Незабавно я арестували и въпреки увещанията лично на императора, Анастасия не се отрекла от християнската вяра и била хвърлена в затвора. В продължение на 60 дни била оставена без храна, но въпреки всичко

останала жива. Затова, заедно с още 121 затворници, тя била натоварена на кораб, който бил умишлено пробит. Благодарение на молитвите на Анастасия корабът не потънал и затворниците успели да го докарат до най-близкия бряг. Когато разбрал за поредния неуспешен опит да бъде убита, управителят на Илирик разпоредил Анастасия да бъде разпъната между четири стълба и да бъде изгорена жива.

На 22 декември 304 г. заповедта била изпълнена. Според църковното предание Света Анастасия загинала, но тялото ѝ останало неповредено от огъня. Паметта на светицата се почита на 22 декември – в деня на мъченическата ѝ смърт.

ЕЗЕРАТА НА ГРАД БУРГАС

Атанасовско Езеро - *Поддържан резерват*, свръхсолено крайбрежно езеро. Използва се за нуждите на солодобива. Има уникално биоразнообразие - *233 вида висши растения и над 300 вида птици. Над езерото минава миграционния път «Виа Понтика»* Свръхсолен крайбрежен водоем, разделен на две части от пътя Бургас - Варна. Северната част е обявена за **природен резерват още през 1980 г.** Южната му част е буферна зона. Двете части на Атанасовското езеро са солници от 1906 г. като се използва по-ниското ниво на езерото (с около 1 м от морското). Езерото е заобиколено от по-малки водни площи, както и от система от канали, обрасли с блатна растителност. Сладката вода от водосборния басейн се събира в обиколен канал и се отвежда в морето. Повече от 233 вида висши растения са установени в Атанасовското езеро. Сред тях преобладават солянката, морският пелин, широколистния папур, морската суеда и др. Представени са и 7 вида висши растения от Червената книга на България. Атанасовското езеро са установени *314 вида птици* (от общо 400 вида за България). От тях *глобално застрашени са 12 вида птици*, като най-често срещани са: кървоглавия пеликан (до 211 екз.), червеногушата гъска (до 1200 екз.), малкия корморан (над 80 екз.), белооката потапница (1 гн. дв.), ливадният дърдавец (1 гн. дв.). От всичките 100 вида птици, включени в Червената книга на България, 17 са гнездещи в Атанасовското езеро. Други ценни природни ресурси са **лечебната кал и лугата**. Посещението на Атанасовското езеро обикновено се извършва по западната околоръстна дига при автосервиз "Ситроен". Влизането в останалите части става след съгласуване с администрацията на резервата. От декември 2001г. отвори врати *Укритието за наблюдение на птици*, разположено на самия бряг на езерото, на изхода на Бургас за Варна. В следобедните часове там може да се наблюдават голяма част от обитателите на езерото.

Вая /*Бургаското езеро*/ е най-голямото естествено езеро в България. Дължината му е 9,6 км, а най-широката му част е 4,5 км. Площта на водната повърхност е 2760ха. Дълбочината му достига до 1,3 м. От морето го отделя пясъчна коса, върху която е изграден индустриален квартал на Бургас. Бургаското езеро има богат растителен и животински свят, с което привлича все повече природолюбители. Безгръбначните животни са над 60 вида. Рибите са 23, а от птиците до този момент са наблюдавани 254 вида. Много от тях са редки за България, Европа, а девет от тях и за света. Някои от птиците като *чапли, големи корморани, кокилобегачи, гмурци и др. гнездят, а други като гъски, патици, пеликани, лебеди го използват за зимуване и почивка по време на миграции*. Поради това то е обявено за **Орнитологично място**.

Мандренско - То е най-южното от трите Бургаски езера, с площ на водната повърхност около 1300 ха. Дължината му е 8 км., максималната ширина 1,3 км. Разположено е в добре оформена речна долина, ориентирана напречно на морския бряг, като устието и язовирната стена са в непосредствена близост до южния край на Бургас.

Крайбрежието на езеро Мандра обхваща най-северните склонове на **Странджа**. Те се отличават с характерна горска растителност – циклами, див божур, снежно кокиче,

минзухари. Най-ценните части на езерото са поставени под закрила (устието на р. Изворска – с площ 151 ха), или са предложени за защитени територии (местността “Узунгерен” – с площ 210 ха)

Най-интересни са птиците на езерото и крайбрежието, където до сега са установени над 250 вида. От тях като световно застрашени са малкият корморан (1200 екз.), кърмоглавия пеликан (338 екз.), червоногушата гъска (16 870 екз.), тръноопашатата потапница (311 екз.), ливадния дърдарец (до 10 екз.). Най-значимото място за гнездене на птиците е **защитена местност "Пода"**, крайбрежните ливади, пясъчните брегове - за синявицата, пчелояда, червения ангъч и др. Зимните концентрации на кафявоглавата и качулатата потапница – съответно 17 000 екз. и до 13 000 екз., на пойния лебед (300 екз.) и малкия лебед (80 екз.) са най-високи за страната и на второ място по отношение на голямата белочела гъска (61 000 екз.) и червоногушата (до 17 000 през 1997 г.). Поради този факт Мандра е **Орнитологично важно място с Европейска значимост**. От бозайниците в района са най-добре запазени популациите на *видрата и белката*.

ЗАЩИТЕНА МЕСТНОСТ ПОДА

Природозащитен център „Пода“ е предпочитан обект за посещение от мнозина български и чуждестранни туристи, обичащи уникалната българска природа и нейните богатства. Името на местността произлиза от дървен сал — „под“, теглен от въже, чрез който се преминавало през пороса на Мандра до началото на 20 век. Вписан е в листата на 100-те национални туристически обекта. Центърът предлага постоянна изложба, представяща уникалното биологично разнообразие на защитената местност. Разнообразието от птици може да се наблюдава със специализирана оптика, а две големи тераси и наскоро построена 7 метрова кула помагат за необезпокояваното наблюдаване на птиците. Местността е уникална природна територия, съхраняваща в себе си огромно биоразнообразие – стотици видове растения, птици, риби, земноводни, влечуги и бозайници. И всичко това е събрано в само 1 кв.км територия. За всички, решили да се докоснат до чудесата на природата в България, защитената местност „Пода“ е място, което трябва да се посети.

За птиците

Най-голямата забележителност в този неповторим природен кът са всичките 265 вида птици, превръщащи „Пода“ в една от най-богатите в орнитологично отношение местности в цяла Европа. Тук могат да се наблюдават единствената по българското Черноморско крайбрежие смесена колония на лопатарки, ибиси и чапли. Съществуват 46 гнездящи видове, някои от тях изключително атрактивни, като речните рибарки и големите корморани, които гнездят единствено тук в цяла Европа. През зимата могат да се наблюдават световно застрашените видове малък корморан, кърмоглав пеликан, тръноопашатата потапница и много други. Над „Пода“ преминава и вторият по големина в Европа миграционен път на птиците, Виа Понтика, като годишно от тук прелитат над 250 000 екземпляра. Оттук прелитат и цялата популацията на розовия пеликан, която се състои от над 40 000 екземпляра и хиляди видове хищни, водоплаващи и пойни птици.

За животните

В местността освен птици се срещат и други изключително редки представители на българската природа. Тук е едно от най-големите находища на пъстрия смок — най-голямата змия в страната, етруската земеровка — най-малкият бозайник в Европа, екзотичната нутрия и световнозастрашената видра.

Къде?

Местността Пода е разположена на юг от центъра на Бургас по продължението на международния път в посока Созопол, преди разклонението му за бургаския квартал Крайморе.

РИБАРСКОТО ПРИСТАНИЩЕ В БУРГАСКИЯ КВ. „САРАФОВО“

Рибарското пристанище в бургаския кв. „Сарафово“ е първото изградено със средства по ОП „Рибарство“. Проектът е на стойност 11 500 000 лева, а с дофинансирането от община Бургас инвестицията набъбна до 12 млн. лв. Новият порт ще бъде ползван приоритетно от рибарите, които имат разрешителни за промишлен риболов и за които това е основен поминък. Специално за тях Общинският съвет на Бургас определи преференциална годишна такса от 200 лв. В рибарското пристанище ще могат да акостират също моторници и ветроходни яхти с дължина до 28 м. За тях обаче има по-високи тарифи в зависимост от големината на лодката и времето за ползване. Рибарският порт е достъпен и за любителите риболовци, които тук никак не са малко. Капацитетът му позволява да акостират различни по вид и големина плавателни съдове. Портът може да събере 100 лодки с дължина до 10 м. Има допълнително места за 20 лодки до 15 м. и 10 места за кораби до 20 м.

Освен с удобните места за лодки и корабчета, рибарското пристанище разполага и с всички необходими съоръжения за тяхното поддържане и обслужване. В него има хелинг, който ще осигурява пускането на вода и ваденето на плавателните съдове. Непосредствено до хелинга има изградена покрита работилница, в която ще бъдат отстранявани повреди по лодките и риболовния инвентар. В зоните за акостиране и швартоване на плавателните съдове пък са поставени колонки за електрозахранване и водоснабдяване. Цялата пристанищна територия е осветена с енергоспестяващо лед осветление и се наблюдава от видеосистема с 29 камери и записващи устройства.

Рибарското пристанище стана любимо място за романтични разходки край морето.

Накачалите като лебеди лодки теглят като магнит туристите. С изграждането на порта се завърна и едно позабравено удоволствие от почивката на море. В специално обособено тържище на кея всеки ще може да си купи прясна риба, която морските вълци току-що са уловили в мрежите си. Рибното пазарче разполага с хладилни камери за съхранение на улова и съоръжения за производство на лед, който ще пази стоката прясна.

РИМСКИ ГРАД ДЕУЛТУМ - ДЕБЕЛТ

Село Дебелт се намира на 17км в югозападна посока от Бургас. Името на съвременното село Дебелт представлява модификация на името на **античния** град Деултум и средновековния Девелт, чиито останки днес се намират в края на селото. Тук в началото на 70-те години на Ів, при управлението на император Тит Флавий Веспасиан, е основана римската колония Деултум от ветераните на VIII Августов легион. Това е единствената **колония** на свободни римски граждани в днешната българска територия. До града е имало **пристанище**, което било разположено на днешното **Мандренско езеро**. През следващите три века градът се е разраснал и се е утвърдил като един от най-богатите в провинцията. По времето на **император Марк Аврелий**(Ів н.е.) е бил защитен с големи крепостни стени. Градоустройството на града е по **Хиподамовата система** (правоъгълна улична мрежа, ориентирана по посоките на света), с много добро **водоснабдяване и канализация**. При археологически разкопки е разкрита голяма **обществена баня** с подово отопление, построена в края на Ів и преустройвана през следващите столетия до края на ІІІв. Впечатляващи са както размерите на сградата, така и степенята, в която е запазена. **Преместването** на столицата на Римската империя от Рим в Константинопол през ІVв оказва голямо влияние върху **развитието** на града. Той се превръща в елемент

от **отбранителната система** на империята срещу варварските нашествия и важен **комуникационен пункт**. Около средата на IVв е построено **правоъгълно укрепление** с площ от 5000кв. м, обхващащо не само римското селище, но и горната част на хълма зад него. Източната градска порта, от която започва главната улица, също датира от този период. През втората половина на VIв започват нашествия на славяните. През 812г хан Крум превзел Девелт и изселил местните жители на север от р. Дунав. На тяхно място заселил българи и Девелт се превърнал в българско селище. При археологически изследвания в района са открити няколко големи **монетни съкровища**. Намерени са също така статуи, надписи, **керамика** и дребни находки, които могат да се видят днес в Археологическия музей в гр. Бургас. Крепостта е обявена за **архитектурно-строителен паметник** в бр. 65 на Държавен вестник от 1965г. Деултум е обявен за едно от **Чудесата на България** през 2011г, избрани чрез електронно гласуване.

ГРАД СРЕДЕЦ

Средец е град в Югоизточна България, област Бургас. Той се намира в полите на Странджа планина в близост до Мандренско езеро. Градът е административен център на община Средец.

Релеф

Териториите в югоизточната част на общината попадат в буферната зона на Природен парк "Странджа", местността "Божура" е определена за рекреационна зона - това са най-преспективните места за развитие на туризъм в общината. Общината има разнообразен релеф, в южната част на общината той е полупланински и планински-включва северните разклонения на Странджа планина, а в северната- равнинен, обхваща части от Бургаската низина. Надморската височина е 30 до 700м.

Води

Хидрографската мрежа е неравномерно развита - по-гъста е в южната част , реките имат променлив воден режим. На територията на община Средец са се оформили горните и средните течения на реките Средецка и Факийска.

Климат

Климатът е преходно-средиземноморски с черноморско климатично влияние. Зимата е мека, пролетта хладна и по-късна в сравнение с низините. Лятото е сухо и горещо, а есента - топла и продължителна . Средната годишна температура за община Средец като цяло е 11-12°C. Средната януарска температура е 1-2°C. Средната юлска температура е от 22°C до 23°C. Годишната сума на валежите се движи от 650мм за ниските части до 800мм за високите части на общината. В района преобладаващи са северните и североизточните ветрове.

Полезни изкопаеми

Община Средец разполага с богати запаси от нерудни изкопаеми - глина скалнооблицовъчни материали, пясък, варовик и др.

ГРАД СОЗОПОЛ

Град Созопол е разположен на Черноморското крайбрежие, около 30 км южно от Бургас. Той е основан около 610 г. пр.н.е. с името **Антея** (след това преименуван на "**Аполония**") от гръцки преселници от Милет, които издигат величествена бронзова статуя на Бога на здравето, Слънцето и красота "Аполо" в града. Созопол е най-старият град на българското черноморско крайбрежие. Първото селище тук възникнало в края на IV – III в. пр Хр. По-късно гръцки преселници от Мала Азия

основали града-държава Аполония. Аполония бил най-големият и най-богат град по Черноморието, център на оживена търговия и изкуство. Днес Созопол е един от туристическите центрове на страната, съчетаващ древността и съвремението. Над 200 къщи от средата на XVIII и началото на XIX век, с тесни и къси калдарьмени улички придават романтичност на Стария град. Богато е и наследството от култови сгради - черкви, манастири, параклиси. Археологическият музей в града е основан през 1961 г. В залите на музея е представена историята на града, както и прекрасни колекции от рисуванa древногръцка керамика, каменни котви, амфори, монети и други произведения на древното изкуство. Градът се утвърждава като търговски и морски център в следващите векове. Днес в "Градския музей на античното изкуство" в Созопол са изложени много фигурални вази, цветни стъклени съдове, накити, амфори и котви, и др. датиращи от различните му периоди на разцвет. Българското Възраждане също е оставило ярка следа в облика на града. И до днес, в **Стария Созопол** са запазени и реставрирани сгради, обекти и къщи с типичната Възрожденска архитектурата, които придават особено очарование на града и привличат много туристи.

Амфитеатърът беше официално открит на 30 април 2015г. Достъпът до него е директно от парковите алеи. **Амфитеатърът** е изграден по Оперативна програма за развитие на сектор "Рибарство", МИРГ "Приморско - Созопол - Царево". Капацитетът му е **390 места**. На нивото на всеки ред има пътеки за минаване на посетителите, настлани с неформени каменни плочи. В близост до Амфитеатъра е построена и **нова детска площадка** със съоръжения за спорт на открито и забавления. Обектите са в непосредствена близост до **общински парк "Света Марина"**.

ЗАМЪКЪТ В РАВАДИНОВО – появява се пред погледа ни, огрян от яркото слънце. Издига се в пространството като приказка от цветна книжка с картинки. Той е там, където вятърът често сменя посоката си, а миналото изглежда по-близо от реалността. Кулите му докосват облаците, а каменните стени отразяват всички нюанси на светлината, променяйки цвета си според настроението на слънчевите лъчи. Неговото име е влюбен във вятъра. Замъкът се намира на 3 км. южно от Созопол в село Равадиново. Уникалното архитектурно творение се простира на площ от 20 декара.

